

„Revista de Derecho Agrario y Alimentario”

Leticia A. Bourges, Begoña González Acebes, Esther Muñiz Espada, *Seguridad alimentaria: dificultades y oportunidades* (Bezpieczeństwo żywności: wyzwania i możliwości), RDAА 2014, nr 64, s. 7-32.

Ustawa nr 17/2011 o bezpieczeństwie żywności i żywienia została przyjęta przez hiszpański parlament 5 lipca 2011 r. Zdaniem Autorów ten akt prawny nie przyczynił się niestety do rozwiązania wielu problemów hiszpańskiego prawa żywnościowego. Nowe przepisy pomijają podstawowe zasady bioekonomii, w tym zasady zrównoważonego korzystania z zasobów odnawialnych, zasady ochrony środowiska oraz ich wpływu na politykę rolną Unii Europejskiej oraz politykę rybołówstwa. Pominięto również potrzebę koordynowania polityki w zakresie działalności przemysłowej, zatrudnienia, zdrowia oraz energii, a także odpowiedniego uznania roli niematerialnego dziedzictwa kulturowego w odniesieniu do żywności. Autorzy wyrazili opinię, że bez uwzględnienia przytoczonych powyżej aspektów, wprowadzenie systemu zapewniającego skuteczną ochronę bezpieczeństwa żywności w Hiszpanii nie będzie możliwe.

Felipe Alberto Pineda Trujillo, *El mercado asistido de tierras y las zonas de reserva campesina en Colombia. Un analisis a partir de los Derechos de propiedad* (Rynek wsparcia terenów i obszarów wiejskich w Kolumbii. Analiza z perspektywy prawa własności), RDAА 2014, nr 64, s. 115-142.

Ponad trzydzieści lat temu zainaugurowano w Ameryce Łacińskiej oraz Kolumbii wprowadzenie tzw. rynku ziemi, mającego stanowić przejaw liberalizacji i demokratyzacji prawa i zasad związanych z problematyką dostępu do zasobów ziemi rolnej

przez ludność najuboższą. Celem wprowadzenia w życie postanowień reformy umożliwiono ludności wiejskiej (a w szczególności ubogim rolnikom bądź pracownikom gospodarstw i latyfundiów wiejskich) ubieganie się o możliwość przyznania preferencyjnych kredytów oraz zasiłków na kupno ziemi na obszarach rolniczych. Ta zasadnicza zmiana stosunków własnościowych w rolnictwie miała być kontynuowana dzięki uchwalonej przez kolumbijski rząd w 1994 r. ustawie nr 160. Jej postanowienia przewidywały szeroki katalog środków, dzięki którym ubodzy mieszkańcy mogli uzyskać dostęp do ziemi, tzn.: zasiłki na kupno ziemi połączone z możliwością sfinansowania projektów zakładających prowadzenie produkcji rolnej na pozyskanych terenach, nabycie bezpośrednie ziemi przez Kolumbijski Instytut Rozwoju Rolnictwa, przyznanie nieużytków w celu ich rewitalizacji dzięki odpowiednim dotacjom oraz utworzenie specjalnych Obszarów Rezerw Wiejskich. Zdaniem Autora cele zakładane przez reformę nie zostały zrealizowane m.in. z powodu konfliktów zbrojnych toczących się od wielu lat na terytorium Kolumbii, a co za tym idzie – niemożliwości wdrażania w praktyce jej postanowień.

Giuseppe Spoto, *La reforma de la política agrícola común y la crisis económica* (Reforma Wspólnej Polityki Rolnej i kryzys gospodarczy), RDA 2014, nr 64, s. 143-165.

Pierwszą propozycję zmiany Wspólnej Polityki Rolnej (zgodnie z tzw. celami strategii „Europa 2020”) zaproponował unijny Komisarz ds. rolnictwa Gracian Ciolos podczas spotkania Komisji do spraw Rolnictwa Parlamentu Europejskiego w styczniu 2010 r. Wkrótce po tym wydarzeniu prace nad reformą uległy znacznemu przyspieszeniu, czego kulminacją stanowiło przyjęcie 8 lipca 2010 r. na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego rezolucji dotyczącej nowej WPR po 2013 r. W następstwie dyskusji Komisja Europejska przygotowała projekty siedmiu nowych rozporządzeń, które miały regulować funkcjonowanie Wspólnej Polityki Rolnej do 2020 r. w zakresie: płatności bezpośrednich, rozwoju obszarów wiejskich, wspólnej organizacji rynków rolnych oraz finansowania, monitorowania i kontroli WPR. Podstawy prawne nowej WPR zostały zaakceptowane przez ministrów rolnictwa UE 16 grudnia 2013 r.

Jak wykazuje Spoto mimo szczytnych ideałów reforma nie przyniosła pożądanych rezultatów w kwestii zapewnienia bioróżnorodności, m.in. na skutek postępującej degradacji ekosystemów w wyniku ekstensywnej rolnej gospodarki oraz hodowli zwierząt.

Opracowanie: KRZYSZTOF RÓŻAŃSKI

NR 1 (16) – 2015, 272-273
DOI: 10.14746/ppr.2015.16.1.17